Ὑγίαινε λοιπὸν, προσφιλὴς Ἀθηναῖς, χαροποιήσου διὰ τὴν εὐτυχίαν μου! . . .

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΚΤΗ.

Εἶμαι μήτηρ, Ἀθηναῖς, μήτηρ μικρᾶς κόρης· καὶ δὲν δύναμαι νὰ τὴν βλέπω Τὴν λέγουν εἰς ἄκρον χαρίεσσαν· διισχυρίζονται ὅτι εἶναι τὸ ζῶν μικροτεχνημένον ἴνδαλμά μου, πλὴν δὲν δύναμαι νὰ τὸ θαυμάσω. — Φεῦ· πόσον ἰσχυρὰ εἶναι ἡ μητρικὴ στοργή συναινῶ ἄνευ θλίψεως νὰ μὴ δύναμαι νὰ βλέπω τὸ γλαῦκον τοῦ οὐρανοῦ, τὴν λάμψιν τῶν ἀνθέων, τὰ βλέμματα τοῦ συζύγου μου, τῶν γονέων μου, τῶν ἀγαπώντων με, πλὴν μοὶ φαίνεται ὅτι δὲν δύναμαι ν' ἀποφασίσω νὰ μὴν ἴδω τὸ τέκνον μου· — Ὦ· ἐὰν τὸ πένθιμον περίδεμα τῶν ὀφθαλμῶν μου ἠδύνατο νὰ πέσῃ ἓν λεπτὸν, ἕνα κἂν δευτερόλεπτον, ἐὰν ἠδυνάμην νὰ τὴν θεωρήσω ὡς θεωρεῖ τις τὴν ἀκαριαίαν λάμψιν τῆς ἀστραπῆς, θὰ ἤμην εὐτυχής· . . . Θὰ ἤμην ἀλαζὼν καθόλον μου τὸν βίον.

Ὁ καθρέπτης μου δὲν δύναται νὰ μοὶ χρησιμεύῃ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην. — Εἰς μάτην μοὶ λέγῃ ὅτι τὸ χερουβεὶμ τοῦτο ἔχει κόμην ξανθὴν καὶ ἑλικώδη, μεγάλους ὀρθαλμοὺς, μειδίαμα μαργαριταρόχαρι, εἰς τί μοὶ χρησιμεύουσι ταῦτα . . . . δὲν δύναμαι νὰ ἴδω τὸ ἀξαλάτρευτόν μου τέκνον, ἐκτεῖνον πρός με τοὺς βραχίονάς του; . . . .

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΒΔΟΜΗ.

Ὁ σύζυγός μου εἶναι ἄγγελος. ἠξεύρεις τί κάμνει; κοπιάζει ἐπὶ ἓν ἔτος τώρα δι' ἐμέ· θέλει νὰ μὲ δώσῃ τὸ φῶς, καὶ ἰατρὸς εἶναι, ὁ ἴδιος! . . . ὁ ἴδιος, ὅστις ἀνεδέχθη νὰ διαφιλονικήσῃ θῦμα τι ἀπὸ τῶν ἀνθρωπίνων ἀσθενειῶν.

— Ἄγγελε τοῦ βίου μου, μοὶ εἶπε χθὲς, ἠξεύρεις ὅτι ἐλπίζω;

— Εἶναι δυνατόν.

— Μάλιστα, τὸ νερὸν τοῦτο ὅπερ σὲ διώρισα ἐπὶ προφάσει τῆς καλλονῆς τοῦ προσώπου, εἶναι ἡ προπαρασκευὴ πράξεώς τινος ἄλλης ἀξιολόγου.

— Τῆς ποίας;

— Τοῦ καταρράκτου.

— Δὲν θὰ φοβηθῇς;

— Ὄχι· ἡ χεὶρ μου ἔσεται ἀσφαλής· ἐπειδὴ καὶ ἡ καρδία μου ἔσεται ἀφωσιωμένη.

— Ὦ. τῷ εἶπον, ἐναγκαλιζομένη αὐτὸν, σὺ δὲν εἶσαι ἄνθρωπος, εἶσαι μᾶλλον ἄγγελος ἐλέους.

— Φεῦ. ἀνεφώνησεν ἐκεῖνος, ἐναγκαλήσου με ἀκόμη, ἄφησέ με νὰ ἀπολαύσω τὰς τελευταίας ταύτας στιγμὰς τῶν ὀνειροπολήσεων.

— Τί ἐννοεῖτε, φίλε;

— Ὅτι μετ' ὀλίγον, Θεοῦ βοηθοῦντος, θὰ ἴδῃς.

— Καὶ τότε;

— Τότε, θὰ μὲ ἴδῃς ὁποῖός τις εἶμαι, σημειωμένος καὶ ἄσχημος.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους μοὶ ἐφάνη ὅτι ἀστραπή τις ἔλαμψεν ἐν τῇ νυκτί μου· ἦτον ἡ ἰδέα μου, ἥτις ἐφώτιζεν ὡς πυρσός.

— Κύριε, τῷ ἀπεκρίθην ἐγερθεῖσα, ἐὰν δὲν πιστεύετε εἰς τὸν ἔρωτά μου ἐὰν ὑποθέτετε ὅτι, ὁποιονδήποτε ἂν εἶναι τὸ πρόσωπόν σας, δὲν σᾶς εἶμαι ἡ εὐπειθὴς δούλη σας, ἀφήσατέ με εἰς τὴν κατάστασίν μου, εἰς τὸ ἀιώνιόν μου χάος.

Δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλὰ μοὶ ἔσφιγξε τὴν χεῖρα.

Ἡ πρᾶξις, μοὶ εἶπεν ἡ μήτηρ μου ὅτι ἠθήνατο νὰ λάβῃ χώραν μετὰ ἕνα μῆνα.

Ἐνθυμήθην τὰς λεπτομερείας, τὰς ὁποίας ἔμαθον διὰ τὸν σύζυγόν μου. Ἡ μήτηρ μου μὲ εἶπεν ὅτι ἔχει στίγματα ὁ πατήρ μου ἰσχυρίζεται ὅτι ἔχει κόμην ἀραιὰν καὶ ἐσπαρμένην, ἡ δὲ Ἄννα ἡ τροφός μας, ὅτι εἶναι γέρων.

Ἔχει στίγματα, διοτι ἔγεινε θῦμα δυστυχοῦς τινος συμπτώσεως.

Εἶναι φαλακρὸς, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι σημεῖον διανοητικῆς ὑπεροχῆς, εἶπεν ὁ Λαβάτερ (1).

Ἀλλὰ νὰ εἶναι γέρων . . . εἶναι λυπηρόν. Καὶ ἔπειτα ἐὰν ἡ φύσις ἠκολούθει δυστυχῶς τὴν ὁδόν της· ἐὰν ἐπέπρωτο ν' ἀποθάνῃ πρὶν ἐμοῦ . . . θὰ εἶχον ὀλιγώτερον καιρὸν νὰ τὸν ἀγαπήσω.

Ἐν τούτοις, δέου ὑπὲρ ἐμοῦ· ἐπειδὴ ἐὰν ὁ Θεὸς μᾶς βοηθήσῃ, τίς ἠξεύρει ἐὰν δὲν θὰ δύναμαι μετ' ὀλίγον νὰ ἀναγινώσκω τὰ πολυαγάπητα γράμματά σου;

(Ἀκολουθεῖ).

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

—ο—

Τὸ τέταρτον ἔτος τῆς Εὐτέρπης ἄρχεται ἀπὸ τὸ παρελθὸν 73ον φυλλάδιον.

Ὅσοι τῶν Κ. Κ. συνδρομητῶν ἀνανεώσαντες προπληρώσωσι τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ τέταρτον ἔτος θέλουσι λάβει ΔΩΡΕΑΝ ὁλόκληρον τὸ ὡραῖον μυθιστόρημα ὁ ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο τοῦ ὁποίου ἡ ἔκδοσις ἀποπερατώθη ἤδη θέλομεν ἀποστείλει εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν Κ. Κ. συνδρομητῶν ἀφοῦ λάβωμεν τὰ χρήματα τῆς συνδρομῆς του, καὶ τοῦτο ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως.

Ὅταν συνδρομητὴς προπληρώσας δὲν λάβῃ τὸ μυθιστόρημα ὁ Δημοδιδάσκαλος, ἂς ἦναι βέβαιος ὅτι δὲν ἐλάβομεν τὰ χρήματα τῆς συνδρομῆς του Παρακαλοῦνται οἱ Κ. Κ. ἐπιστάται τῶν ταχυδρομείων, καὶ οἱ εἰδικοὶ ἀνταποκριταί μας νὰ μᾶς εἰδοποιήσωσιν ἐγκαίρως τὰ ὀνόματα τῶν συνδρομητῶν διὰ νὰ μὴ συμβῇ ἀργοπορία εἰς τὴν ἀποστολὴν τῶν φυλλαδίων.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΣ ΕΥΤΕΡΠΗΣ.

---

(1) Lavater, περίφημος φυσιολόγος.